

Світлана ПРИВАЛОВА
кандидат наук із соціальних комунікацій,
асистент кафедри періодичної преси
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

УДК 007 : 82-92

Дефініція поняття “публіцистика” в науці соціальних комунікацій

У статті розглянуто поняття “публіцистика” у журналістичнознавчій науці на прикладі досліджень вітчизняних науковців, подано зміст терміну через розгляд предмету, способу відображення навколишньої дійсності цього виду журналістської творчості.

Ключові слова: публіцистика, вид творчості, дослідження.

На сьогодні, за відсутності єдиного поняттєвого апарату в науці соціальних комунікацій, означення складного і багатогранного явища “публіцистика” залишається відкритим. Кожен вчений, що працює у галузі теорії журналістики, намагається всебічно розглянути і проаналізувати: за якими законами твориться феномен журналістської праці – публіцистика, які її традиції, яке теперішнє і майбутнє у контексті сучасного розвитку аудіовізуальних технологій (Є. Прохоров, В. Здоровега, В. Шкляр, Й. Лось, В. Галіч, А. Погрібний, М. Свалова та інші). Намагаючись прийти до визначення поняття, варто з’ясувати його специфіку через аналіз предмету, особливостей і способу відображення реальної дійсності, завдань, характерних рис тощо.

Мета статті – визначити дефініцію поняття “публіцистика” в науці соціальних комунікацій.

Завдання: розглянути ретроспективу становлення поняття безвідносно до теорії журналістики, проаналізувати змістове навантаження терміну в журналістичнознавчих працях вітчизняних дослідників.

Слово “публіцистика” походить від латинського “publicus” – суспільний і у “Великому тлумачному словнику сучасної української мови” визначається у триаспектному вимірі: як рід літератури, що висвітлює актуальні проблеми сучасності; як сукупність літературних творів цього роду; та як відображення проблем сучасності у творах інших родів літератури [2, с. 1187]. Про публіцистику як суспільно-творче, духовне явище писав

В. Здоровега, наголошуючи, що воно є набагато давнішим від журналістики і друку [5, с. 225]. Історичне коріння виступів на актуальну суспільно-політичну тематику сягає часів античної культури. З плином часу та розвитком однієї з найдавніших професій, а згодом і появою періодичного друку публіцистика інтегрувала у формат періодичних видань. Щодо її історії в контексті української журналістики, то першим поняття “публіцистики” широко застосовував І. Франко. А складна політична ситуація на зламі XIX–XX ст. вивела на арену багатьох талановитих діячів, що, врешті, лишили у спадок ще досі до кінця не вивчену публіцистичну скарбницю. Публіцистична спадщина створила той пласт політичної літератури, який дає перше уявлення про пульс епохи [16, с. 228].

Відкриття закладів освіти з підготовки журналістських кадрів та розвиток журналістської науки у XX століття поставили у теорії журналістики на порядок денний питання про визначення поняття “публіцистика”, її особливостей, природи. Воно ставало поштовхом до жвавих дискусій у вітчизняному журналістикознавстві. У кінці 1960-х років зі статті Є. Прохорова почалася наукова дискусія з теорії публіцистики. У ній взяли участь російські та українські, казахські вчені. Внаслідок цього поживлення вийшли друком монографії В. Здоровеги, Є. Прохорова.

Дослідник історії української культури, літератури та філософії М. Шлемкевич писав, що чіткого предмета у публіцистики немає, він – на перетині науки, мистецтва і релігії [17, с. 111]. Тобто ядром явища публіцистика є те, що стосується суспільного життя та різних його проявів. На проміжному етапі оформлення думок із суспільно важливих питань у певну форму (жанр) головним виступає функціональне завдання – відповідь на питання “для чого створювати текст”, “з якою метою”. Є. Прохоров наголошує, що публіцистика виникла для “обслуговування” суспільної думки, формування якої є її головним завданням. Дослідник акцентує, що публіцистика в певній мірі і формі несе інформацію, розраховану на світогляд, історичну свідомість [14, с. 182]. Публіцистичний текст формується на “перетині” політичного, правового, етичного, естетичного, філософського відображення й оцінці явищ життя, відповідно твір публіцистичного типу творчості займає провідне місце в журналістиці. А серед видів вчений виокремлює політичну, правову, філософську тощо [14, с. 183].

В. Здоровега функцією публіцистики називає осмислення події, об’єктом – реальну суспільну дійсність у всій її складності, а предметом – соціальні стосунки між людьми [5]. Значить, маючи серцевину суспільні явища різного характеру та діючи задля суспільства, інформуючи про розвиток в окремих галузях, публіцистика є способом своєрідного суспільного самоконтролю (функція четвертої влади). Відповідно важливим є її місце у системі журналістських жанрів. Журналістикознавець І. Михайлин у своїй праці “Основи журналістики” називає публіцистику вершинним явищем журналістики, її серцевиною, стрижнем: “Вона потребує особливого високого рівня оволодіння фаховим мистецтвом, найповніше задовольняє функції і завдання журналістики: бути історією сучасності, впливати на практику суспільно-політичного життя” [11, с. 199].

Оскільки місце публіцистики у журналістиці провідне, і вимагає непересічності журналістської практики, відповідно є характеристики, що відрізняють її від інших жанрових груп. Диференціюючи основні групи газетних жанрів, Д. Прилюк виділяє серед них художньо-публіцистичні та характеризує їх таким чином: “... в яких, звичайно, є аналіз, як і інформаційний привід; десь щось важливе відбулось і аналізується в нарисі чи есе, фейлетоні чи памфлеті, але аналізується не в діловому плані, спокійно “без емоцій”, а пристрасно й тенденційно, з громадським пафосом і полемічною силою...” [13, с. 153]. Отже, важливим для публіцистичного матеріалу є емоційність, чуттєва насиченість журналістського твору – власне “обличчя”, з якого можна завдяки майстерному вживанню образного обрамлення прочитати більше, ніж написано словами. Особ-

ливо, зважаючи на структуру публіцистичного твору, у якій І. Михайлин головними елементами вважає оповідача, публіцистичну ідею та публіцистичний конфлікт. Наявність оповідача – тобто позиції з певного питання, і реалізація її у межах публіцистичного конфлікту, є запорукою насиченості публікації.

Отже, даючи означення поняття публіцистики в журналістиці, наведемо щодо дефініції терміну кілька думок вчених. В. Здоровега наголошує на публіцистиці як понятті, що вживається у широкому і вузькому значенні слова: першому відповідають усі публічні виступи на актуальні суспільно-політичні теми (тобто майже всі журналістські виступи); у вузькому значенні – це своєрідний вид літературної творчості з певними, властивими їй особливостями і внутрішніми закономірностями [5, с. 226].

С. Корконосенко, окреслюючи поняття публіцистики в рамках курсу “Основи журналістики”, робить такий висновок: “... що публіцистика – це спосіб енергійного впливу на розум, настрої і поведінку людей, по-друге, цей вплив здійснюється відкрито, публічно (про що можна говорити, судячи зі звучання самого терміну), по-третє, це джерело впливу займає чітку позицію щодо предмету обговорення, до якого і намагається залучити суспільство” [7, с. 5].

Синтезуючи означення журналістикознавців та зважаючи на специфіку матеріалу дослідження (ідейні особливості публіцистики М. Шаповала), пропонуємо свій варіант визначення поняття. Публіцистика – це вид творчої діяльності журналіста, що пов’язаний з актуалізацією питань суспільно-політичного та культурного життя суспільства і характеризується наявністю індивідуального стилю автора, під яким розуміємо сукупність ознак публіцистичного тексту, котрі дають можливість реципієнтові виокремити останній серед решти матеріалів завдяки його нетиповості, експресивності, образності тощо (показовим може стати фокус-групове інтерв’ю, проведене у процесі дисертаційного дослідження на предмет виявлення акцентуованості публікацій М. Шаповала). Вичерпним є визначення індивідуального стилю у літературознавчому словнику-довіднику, його можна спроектувати з художньої творчості на журналістську: “... іманентний (властивий його внутрішній природі) прояв істотних ознак таланту у конкретному художньому творі, мистецька документалізація своєрідності світосприйняття певного автора, його нахилу до ірраціонального чи раціонального мислення, до міметичних принципів (принципів уподібнення чи розку того образотворення, його естетичного смаку, що в сукупності формують неповторне духовне явище” [9, с. 312].

Художня література і публіцистика існують паралельно, але їх взаємодія є безперечною. Актуальним у журналістикознавстві є питання вивчення взаємовпливів публіцистики з художньою літературою, поезією, іншими творчими формами виявлення думки. Досліджуючи взаємодію публіцистики і поезії, Г. Гевків порівняла їхні ознаки (словесна форма вираження, спрямованість на пошук істини та встановлення справедливості, проблемність, емоційність, профетичність). При означеній взаємодії та історичній дифузії, зазначає авторка, виникли такі жанри, як поетична (художня) публіцистика і публіцистична лірика. Вчений Й. Лось також говорить про процес “дифузії” жанрів, внаслідок чого відбувається інтеграція публіцистики у белетристичну оповідь, філософський трактат чи політичне розслідування: “Публіцистика спроможна увібрати в себе і виразність портретів, і епос, і драму, і усю багатоманітність виявів дійсності” [10, с. 166]. Отже, залежно від завдань і тематичного спрямування, від питань царини, діяльність чи процеси розвитку котрої висвітлюються, публіцистика інтегрує в інші галузі наукових досліджень.

Подібною варіацією видової форми публіцистичної творчості є письменницька публіцистика. Оскільки саме явище публіцистики і так сприймається як унікальність, як прояв майстерності журналіста, відкритим лишається питання, чи варто виокремлювати письменницьку публіцистику як “надвид” (через те, що публіцистичну спадщину М. Шапова-

ла теж можна вважати письменницькою, питання є актуальним і для нашого дослідження). Серед сьгоднішніх досліджень знаходимо вивчення та пояснення явища письменницької публіцистики А. Погрібним, В. Галич, М. Сваловою, Ю. Біловол. А. Погрібний виділяв особливість письменницької публіцистики з точки зору призначення, функціонального начала, а не специфіки її сутності: митці, майстри слова виступають “речниками болю роздертого муками суспільства”. Активізація письменників у творенні публіцистичних творів пов’язана зі зламно-критичним станом держави і суспільства.

Ю. Біловол та М. Свалова розглядають письменницьку публіцистику через призму виключного стилю автора. Дослідниця Ю. Біловол акцентує у дефініції письменницької публіцистики на високому рівні індивідуальної майстерності автора, широті, масштабності мислення, прогнозуванні майбутнього, умінні об’єднувати загальнолюдське з індивідуально-особистісним. Усі зазначені характеристики притаманні публіцистичному матеріалу журналіста. Тому межа між письменницькою публіцистикою і журналістською зовсім умовна і тонка. М. Свалова, розглядаючи публіцистику Б. Олійника в контексті світоглядного полемічного дискурсу, зазначає: “... публіцистичний доробок Б. Олійника відзначається онтологічно-інтелектуальним наповненням, масштабністю порушеної тематики й проблематики в контексті морально-етичного осмислення дійсності, синтезом художності та аналітики” [15, с. 281].

Найбільш вичерпно й аргументовано подає дефініцію наукового поняття В. Галич: “... це специфічний різновид публіцистики у цілому, котра відрізняється посиленою увагою до використання різних художніх засобів, багатством стильових підходів і жанрових форм, емоціональним відображенням дійсності і художньою типізацією її явищ, особливим переплетінням публіцистичних пафосів, філігранним механізмом прагматики, активною інтеграцією з естетичною системою художньої творчості автора...” [3, с. 70]. У тлумаченні науковця передбачено усі ймовірні аспекти, у яких проявляється публіцистичний текст. Хоча, вдаючись до порівняння творів письменників-публіцистів та просто публіцистів (журналістів), досліджуючи їх на предмет інструментарію поезики, архітектоніки матеріалів, конструктивних елементів змісту та їх виконання, з точки зору реципієнта великої різниці не виявляється. Наведемо приклад: зіставимо промовистий фрагмент з творчості І. Багряного (стаття “Росія і ми” [1]), представника письменницької публіцистики, та В. Павловича – журналіста першої половини ХХ ст. (матеріал “Духово-культурний регрес” [12, с. 368–369]). У процесі аналізу бачимо, що обидва автори використовують подібний інструментарій: деталь, характер і конфлікт; образна структура реалізується завдяки образу-характеру; у тексті на перший план виступає авторське “я”. І відрізнити письменницьку публіцистику від журналістської на рівні аналізу поезики не можна. Використовуючи положення дисципліни теорії сприйняття та розуміння тексту, спробуємо підрахувати за допомогою контент-аналізу патерни репрезентативних каналів. Робимо висновок, що у матеріалі письменника реципієнт чіткіше “бачить” (візуальна система), гучніше “чує” (аудіальна система), логічно “усвідомлює” (дискретна) і через задіяну доміную кінестетичну систему може осягнути явище у повноті, не завдяки психологічній “співзвучності” з читачем, а через виключно художньо-образне обрамлення; а допоміжні перцептивні гачки відтворюють і підтекст, і логічний наголос матеріалу (стаття І. Багряного підсумовується так: “Ось в цій наведеній формулі найкоротше й найточніше й вичерпується проблема – Ми і Росія (С. П.)” [1, с. 458]). Якщо на початку, у назві, “ми” позначені загальним найменуванням (з маленькою літери), і щодо позиційного розташування – на другому плані: спочатку “Росія”, а далі “ми”, то в кінці – мовні елементи є власними назвами – засади паритету, “Ми” на першому плані). Такі висновки дають підстави вивчати специфіку явища письменницької публіцистики і кваліфікувати її як якісний “надвид”.

Важливою для історичного розвитку теорії публіцистики є спадщина, яка на сьо-

годні є актуальним об'єктом дослідження науковців. Тема вивчення публіцистики знакових постатей в історії України користується неабияким попитом. Це можливість відкрити для широкого загалу незнані або забуті, через виключні історичні обставини, імена. Крім цього, аналізуються публіцистичні надбання сучасників крізь призму розкриття ідейного наповнення, особливостей поетики, архітекtonіки твору. Такий масштабний інтерес до цього журналістського жанру ще раз підтверджує його особливу природу. П. Камінський акцентує, що сучасне дослідження публіцистики повинно зачіпати і змістовно висвітлювати такі аспекти: багатобразність предмета публіцистики; враховувати особливості комунікативної ситуації; специфіку адресата і адресанта публіцистичного вислову; особливості дискурсу, що активізується; модус публіцистичного фрагменту [6, с. 104]. Але за відсутності єдиного поняттєвого апарату, чіткого вичерпного визначення публіцистики та її ознак, кожен дослідник намагається виокремити і розглянути складові, котрі якнайкраще зможуть визначити суть цього явища.

Кожен із науковців, досліджуючи публіцистику того чи іншого періоду, або певної постаті, бере важливий з його точки зору аспект, який або не був досліджений, або якнайповніше розкриває специфіку окремих текстів, стилю автора. Для визначення спектру особливостей публіцистики, які сьогодні цікавлять українських журналісткознавців, звернемося до захищених докторських і кандидатських дисертацій, наукових статей.

Умовно дослідження публіцистики окремих персоналій в українському журналісткознавстві можна поділити на кілька груп:

1) дослідження особливостей поетики, архітекtonіки, ідейного наповнення, тобто того, що формує публіцистичний текст автора ("зовнішність і душа");

2) публіцистика у контексті певних подій (яким чином впливала на суспільну свідомість, як сприяла доленосним процесам відродження, поступу тощо), певного історичного періоду, коли публіцистика є репрезентантом доби;

3) праці, які охоплюють специфіку і контекст явища.

Розглянемо ці групи детальніше та, для прикладу, проаналізуємо по одній дисертації з умовно видової диференціації, щоб окреслити специфіку і методику сучасних досліджень у галузі теорії та історії журналістики. До першої групи належать праці таких науковців, як Г. Галич, Н. Зелінська, Ю. Залізняк, О. Федоренко, Г. Гопко, Т. Хоменко. У своїй докторській дисертації В. Галич, досліджуючи публіцистику О. Гончара, з'ясувала окремі особливості поетики публіцистичних творів митця в ономастичному та інтертекстуальному вимірах, висвітлила технологію роботи письменника над публіцистичним текстом, виділила провідні мотиви його публіцистики [4, с. 3–4]. Окрім цього, застосовуючи статистичні методи дослідження та контент-аналіз, визначила, якому жанрові письменник віддавав перевагу, з якими виданнями інтенсивніше співпрацював у певні проміжки часу. Такі дані дають можливість повноцінно відтворити перебіг творчої праці публіциста.

Публіцистику у контексті життєво-важливих для історії, культури, розвитку українства, процесів досліджували О. Барчан, С. Гришина, О. Почапська, О. Романчук, Б. Залізняк. Наприклад, О. Почапська, аналізуючи українську сатиричну публіцистику Наддніпрянщини періоду національно-визвольних змагань 1917–1921 рр., вперше провела її комплексне вивчення: жанрів, структури, тематики, соціально-політичного тла. Таким чином, подібні наукові дослідження заповнюють "білі плями" історії України, дають змогу відтворити картину суспільно-політичного та культурного життя суспільства, щоб відтворити за їх допомогою логіку розвитку українства. Але головним залишається у таких дослідженнях не просто описати явище, поставити його у зв'язок з минулим і теперішнім, як це відбувається в історичній науці, а зосередити увагу на таких акцентах журналістської творчості, які допоможуть пояснити, чому журналістська праця є феноменальним фактором впливу на події та людей у різні часи незалежно від політичного режиму.

Третю групу становлять дослідження О. Теребус, Я. Приходи, Л. Павлюк, Н. Желіховської, О. Лебедєвої-Гулей, О. Левкової, Л. Масімової, В. Стадник, М. Свалової. У кандидатській дисертації О. Левкової подано огляд специфіки та контексту явища, розглянуто публіцистику для того, щоб предметно означити шлях, метод, котрим послуговуються журналістикознавці. Окреслюючи сучасну політичну публіцистику та динаміку світоглядних орієнтацій людини за матеріалами українських, російських, білоруських публіцистів 1991–2005 рр., науковець робить висновок, що політична публіцистика “характеризується браком національно орієнтованої пасіонарності, невмінням відчувати справді “больові” точки суспільства, каналізацією зла, продукуванням голих гасел та голих фактів, тотальним саморецензуванням, наявністю затемненої ідеї...” [8, с. 10]. Розроблена дослідницею класифікація сучасної політичної публіцистики, моніторинг матеріалів ЗМК, та проведене соціологічне опитування серед журналістів допомогли дати об’єктивну оцінку такому різновиду публіцистики, як політична.

Найголовнішим у дослідженні публіцистичного доробку персоналії, або публіцистики певного часопису, періоду є уникнення використання суто описового підходу. Важливим є застосування принципів об’єктивності, історизму, логічного принципу, контент-аналізу, новітніх методів аналізу текстів тощо. Методологія сучасної журналістикознавчої науки та міждисциплінарні методи, що можуть стати допоміжними в аналізі матеріалів, є запорукою того, що крім характеристики ідей, тематики, проблематики, можна виокремити закони творення текстів окремих персоналії через психологічні особливості індивідуальності журналіста, сконструювати вичерпну картину авторського “Я”. Це відкриває широкі можливості у царині вивчення та інтерпретації публіцистичної спадщини нашого народу.

У сучасних дослідженнях з теорії та історії журналістики науковці віддають перевагу таким методам: принципам історизму, об’єктивності, науковості, загальнонауковим методам – синтезу, класифікації, типологізації, порівняння, контент-аналізу. Важливим для встановлення категорії об’єктивності є використання та введення в дослідження опитувань, фокус-групових інтерв’ю, що допомагають підтвердити чи спростувати позиції, виявлені під час авторського спостереження.

Студенти, аспіранти, науковці розглядають публіцистичне надбання сьогодення й історії, вивчаючи різноманітні аспекти: мотиви державного потенціалу культури (О. Антонова); жанрові особливості письменницької есеїстики (на прикладі публіцистики Л. Дереша) (Ю. Нестеренко); емоційно-оціночні смисли (О. Малиса); асоціоніми у текстах С. Жадана (А. Галич); особливості словотвору в сучасній публіцистиці (Т. Глотова); проблемно-тематичні домінанти у публіцистиці Є. Гуцала (Л. Громик); доля жанру у постмодерній публіцистиці (Л. Руденко); семіологія публіцистики Р. Іванчука (О. Гандзій); мовні засоби вираження експресії у текстах (О. Свідрук); негативна стратегія у творах Ю. Шевельова (Я. Чопик, М. Чопик) тощо. І це лише незначна частина питань, які формують поле наукових пошуків сучасних і майбутніх журналістикознавців.

Отже, численність тематичних варіацій у вивченні публіцистики дає можливість конструювати серед науковців взаємодоповнюючу картину публіцистичного з’явища. На сьогоднішній день існує ціла низка праць, у яких вивчається публіцистика з різних позицій відповідно до специфіки наукових завдань. Перспективою досліджень питання вичерпності та однозначності дефініції поняття “публіцистика” є безпосереднє вивчення текстів конкретних постатей як особливого виду журналістської творчості.

ЛІТЕРАТУРА

1. Багрянний І. Росія і ми / І. Багрянний // Вибрані твори. – К. : Смолоскип, 2006. – С. 453–458.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / [Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел]. – К. ; Ірпінь : ВТФ “Перун”, 2005. – 1728 с.

3. Галич В. Дефініція поняття “письменницька публіцистика” / В. Галич // Журналістика-2008 : стан, проблеми, перспективи : матеріялы 10-й Міжнар. навук.-практ. канф. – Мінск : БДУ, 2008. – Вип. 10. – С. 69–71.
4. Галич В. М. Публіцистична творчість Олеса Гончара: історія, поетика, прагматика : автореф. дис... д-ра філол. наук : 10.01.08 / В. М. Галич. – К., 2004. – 36 с.
5. Здоровега В. Й. Теорія і методика журналістської творчості : підручник / В. Й. Здоровега. – Львів : ПАІС, 2004. – 268 с.
6. Каминский П. П. Принципы исследования публицистики на современном этапе / П. П. Каминский // Вестник Томского государственного ун-та. Серия : Филология. – 2007. – № 1. – С. 97–105.
7. Корконосенко С. Г. Основы журналистики : учебник для вузов / С. Г. Корконосенко. – М. : Аспект Пресс, 2001. – 287 с.
8. Левкова О. В. Сучасна політична публіцистика та динаміка світоглядних орієнтацій людини (за матеріалами українських, російських та білоруських публіцистів 1991–2005 рр.) : автореф. дис. ... канд. наук із соц. комунікацій : 27.00.04 / О. В. Левкова. – К., 2008. – 16 с.
9. Літературознавчий словник-довідник / Р. Т. Гром'як, Ю. І. Ковалів та ін. – К. : ВЦ “Академія”, 1997. – 752 с.
10. Лось Й. Д. Публіцистика й тенденції розвитку світу : навч. посібник / Й. Д. Лось. – Львів : ПАІС, 2008. – Ч. 1. – 376 с.
11. Михайлин І. Основи журналістики : підручник / І. Михайлин. – К. : ЦУЛ, 2002. – 284 с.
12. Павлюк І. Хрестоматія української легальної преси Волині, Полісся, Холмщини та Підляштя 1917–1939, 1941–1944 / І. Павлюк, М. Мартинюк. – Луцьк : Твердиня, 2005. – 428 с.
13. Прилок Д. Теорія і практика журналістської творчості (проблеми майстерності) : посібник / Д. Прилок. – К. : Вища школа, 1983. – 279 с.
14. Прохоров Е. П. Введение в журналистику : учеб. для студ. вузов, обучающихся по спец. “журналистика” / Е. П. Прохоров. – М. : Высшая школа, 1988. – 279 с.
15. Свалова М. І. Публіцистика Б. Олійника в контексті світоглядного полемічного дискурсу / М. І. Свалова // Наукові праці Кам'янець-Подільського нац. ун-ту ім. І. Огієнка. Серія : Філологічні науки. – 2008. – Вип. 17. – С. 279–281.
16. Ученова В. В. Публицистика и политика / В. В. Ученова. – М., 1973. – 232 с.
17. Шлемкевич М. Новочасна потуга (ідеї до філософії публіцистики) / М. Шлемкевич // Верхи життя і творчості. – Нью-Йорк ; Торонто, 1958. – Т. 5. – С. 111–112.

Светлана Привалова

Дефиниция понятия “публицистика” в науке социальных коммуникаций

В статье рассмотрено понятие “публицистика” в журналистике на примере исследованных отечественных ученых, представлено содержание термина через предмет, способ отображения действительности этого вида журналистского творчества.

Ключевые слова: публицистика, вид творчества, исследования.

Svetlana Privalova

Definition of the concept of “publicism” in Social of Communications science

There is examined the concept of “publicism” in journalism as example of native scientists, the meaning of the term is described through the object, the method of actuality description of this kind of creation.

Keywords: publicism, kind of creativity, research.